

STAL HENDRIX, EEN BIJZONDER FAMILIEBEDRIJF

“Paarden staan bij ons al generaties lang in het middelpunt”

Voor Nederlandse begrippen is Stal Hendrix in Baarlo en Kessel een redelijk uniek bedrijf – er komen meerdere disciplines uit de paardensport in samen. Voormalig topruiter Emile en zijn broer Paul namen het over van hun vader en inmiddels is ook de derde generatie er actief. Het bedrijf heeft wereldwijd klanten en staat voor kwaliteit maar, “we streven er steeds naar ons op detailniveau te verbeteren.”

TEKST: JAC BUCHHOLZ / FOTO'S: RAOUL LIMPENS

oor wie via de Napoleonsbaan van noord naar zuid – of omgekeerd – door Limburg rijdt, is het een vertrouwde aanblik: de witte boerderij met omliggend landgoed in Baarlo, sinds 1976 domicilie van de familie Hendrix. Het bedrijf dat onder meer aan de basis stond van de glansvolle carrière als springruiter van Emile Hendrix, die zo’n dertig jaar lang topsport bedreef en excelleerde op Europese en Wereld- en andere kampioenschappen. Hij lacht: “Ik mocht van mijn vader al op jonge leeftijd paarden wegbrengen, ben als het ware in het zadel opgegroeid.” Aan het eind van het gesprek zal hij een fotocompilatie laten zien die in de hal van de boerderij hangt, waarop steeds een van zijn voorouders met een paard poseert. “Paarden staan bij ons al vijf, zes generaties lang in het middelpunt, misschien nog wel langer.”

LUXE PAARDEN

De officiële start van het bedrijf vond echter in 1947 plaats. Vader Ton Hendrix en zijn broer Pierre runden een gemengd veebedrijf in Heel met ook koudbloed- ofwel trekpaarden. Paul vertelt hoe zijn vader steeds meer in paarden ging handelen. “Hij had een echte ondernemersgeest, was meer koopman dan boer. Onder andere door de opkomst van de tractor raakte de handel in koudbloedpaarden meer en meer op de achtergrond en ging hij over op luxe paarden. Daarmee legde hij de basis voor het huidige bedrijf. Emile en ik zijn daar min of meer ingerold.” De twee broers leggen dan uit dat hun vader dacht dat er maar een van de twee het bedrijf zou overnemen en dat was Emile. Paul had echter dezelfde ambities, werkte enkele jaren bij een soortgelijk bedrijf elders en stapte vervolgens eveneens als opvolger in het familiebedrijf.”

WISSELWERKING

Dat was in 1976, toen Stal Hendrix naar Baarlo verhuisde en verder moderniseerde. Het opfokken van jonge hengsten werd uitgebreid en de verkoop van luxe paarden ging van regionaal naar landelijk en later ook internationaal. Emile werd vanwege zijn carrière in de top van de paardensport het visitekaartje van het bedrijf, Paul bouwde de contacten verder uit. Paul benadrukt het belang van de contacten en Emile wijst op de uitstekende wisselwerking tussen de twee broers. “Die nauwe band is er nog steeds, eveneens met de derde generatie; daar zijn we best trots op.” Hoewel er inmiddels wereldwijd paarden worden verkocht, zijn de Verenigde Staten en Canada al jaren de belangrijkste afzetmarkt. Vader Ton trok zich op een gegeven moment terug uit het bedrijf in de wetenschap dat zijn zonen het met succes zouden voortzetten. “Maar hij is tot zijn overlijden in 2008 er altijd in de achtergrond bij betrokken gebleven.”

“WE STREVEN ER STEEDS NAAR ONS OP DETAILNIVEAU TE VERBETEREN”

TAKEN VERDELEN

Dat er met Michel en Janou, kinderen van Paul, en Tim, zoon van Emile, een derde generatie in het bedrijf zou komen was niet zo vanzelfsprekend als het nu is. Sterker nog, Michel en Tim hadden in hun jeugd maar matig interesse voor de paardensport. “Het is niet zo dat we net als onze vaders al jong pony en paard reden. Werden we ook niet toe gepusht”, maakt Michel duidelijk. “We gingen op een gegeven moment me naar concoursen, zagen leeftijdgenoten die wel paard reden en kregen er zo steeds meer aandacht voor.” Tim vult aan: “Op de middelbare school hadden we andere interesses die meer aansloten bij die van onze klasgenoten. Die zaten bijvoorbeeld op judo en voetbal. Pas toen we wat ouder werden kregen steeds meer oog voor het bedrijf.” Janou vertelt dat ze wel al jong paard reed, maar slechts als hobby. “Misschien was ik wel de laatste die eraan dacht om in het bedrijf te stappen. Ik ben gaan studeren, sportmarketing, en heb daarna enkele jaren bij de ING bank gewerkt.

“HET IS GEEN NEGEN-TOT-VIJF BAAN; HET DRAAIT OM LEVENDE WEZENS EN DAAR BEN JE DAG EN NACHT MEE BEZIG”

De kennis die ik tijdens de studie en daarna heb opgedaan kwam overigens goed van pas toen ik alsnog besloot tot het familiebedrijf toe te treden.” Paul en Emile luisteren geamuseerd naar de verhalen die ze maar al te goed kennen. “We zagen op een gegeven moment de interesse ontstaan. We hadden inmiddels twee locaties, naast Baarlo tevens in Kessel, en op een gegeven moment zijn we over het verdelen van de taken en het onroerend goed gaan praten.” Besloten werd dat Emile en Tim zich ging focussen op Baarlo en Paul en Michel – die net als zijn vader enkele jaren bij een ander bedrijf het vak leerde – in Kessel. Janou ging onder meer met de marketing en het organiseren van events aan de slag.

JUMPING PEEL EN MAAS

Tegenwoordig telt Stal Hendrix zo’n 30 medewerkers en lopen er circa 600 paarden rond. De activiteiten zijn onder te brengen in een aantal disciplines. Zo ligt in Baarlo de nadruk op de verkoop van springpaarden, het opleiden van jonge dieren en het begeleiden van ruiters van over de hele wereld. In Kessel is een hengstenhouderij en een fokkerij. Wat de evenementen betreft: er worden er jaarlijks zo’n vijf georganiseerd, met als doel de bekendheid van Limburg als paardensportprovincie te vergroten. Janou: “Dat zijn onder meer een veiling en Jumping Peel en Maas. Laatstgenoemd evenement is tevens voor ons bedrijf een uithangbord. Het is een nationaal concours dat veel mensen uit de regio trekt, maar ook steeds meer landelijke bekendheid krijgt.” Ze merkt op dat een paardenbedrijf met meerdere disciplines voor Nederland redelijk uniek is.

**“PAARDEN STAAN
BIJ ONS AL VIJF, ZES
GENERATIES LANG IN
HET MIDDELPUNT,
MISSCHIEN NOG WEL
LANGER”**

VIERDE GENERATIE

Emile noemt dan de nauwe en goede band tussen de familieleden en prima onderlinge contacten.

“Daar zijn we trots op. Er is veel informeel overleg en daarnaast staat er iedere maandagmiddag om vijf uur een werkbespreking gepland. Met als belangrijk doel ons op detailniveau te verbeteren.” Paul: “We werken op een hoog niveau, maar waar dat mogelijk is willen toch steeds opnieuw een stapje vooruit zetten. De wereld staat niet stil en als bedrijf moet je in beweging blijven. We willen onze specialisatie tot in de perfectie doorvoeren.” Als het dochtertje van Tim dan opduikt valt automatisch de vraag of er al een vierde generatie in aankomst is. Tim lacht: “Dat is nog te vroeg, ze is pas vijf. Maar de interesse voor de paarden is er zeker; ze rijdt ook al af en toe pony.” Emile en Paul merken op dat ze het fijn zouden vinden, maar wachten wat dat betreft af. “Onze vader is in 1947 met iets moois begonnen dat uiteindelijk dit geweldige familiebedrijf is geworden. De derde generatie is daar vol passie ingestapt. Dat moet ook wel, want het is geen negen-tot-vijf baan; het draait om levende wezens en daar ben je dag en nacht mee bezig. Je doet niet op vrijdagmiddag het licht uit. Een paardenbedrijf run je dus met passie en enthousiasme. Of die er bij de vierde generatie ook zal zijn... we zullen zien. Het is nu aan Michel, Janou en Tim om dit bijzondere bedrijf de komende jaren nog wat meer bijzonder te maken.” ■

